

Περίληψη

Στην μεταβυζαντινή ψαλτική παράδοση παραδίδονται οκτώ αργά Κεκραγάρια του Ιακώβου Πρωτοψάλτου (18ος αι.), τα οποία έχουν εξηγηθεί από τον Χουρμούζιο Χαρτοφύλακα, ένα εκ των τριών εισηγητών της Νέας Μεθόδου (1814). Οι συνθέσεις αυτές, οι οποίες αφορούν την μελοποίηση των στίχων του Ψαλμού 140, του πρώτου μέλους της εσπερινής ακολουθίας, παραδίδονται τόσο στην χειρόγραφη όσο και στην έντυπη παράδοση της Ψαλτικής.

Τα Κεκραγάρια είναι μελοποιημένα και στους οκτώ ήχους και σε αυτά σημειώνονται σημαντικές συνεργασίες των ήχων και μελωδικές μεταβολές.

Τα Κεκραγάρια εντάσσονται στο πρώτο μέρος της Ακολουθίας του Εσπερινού και το μέλος τους ακολούθησε την εξέλιξη του εκκλησιαστικού ρεπερτορίου. Αργό στην αρχή, όσον αφορά την γραπτή παράδοση, εξελίσσεται στην συνέχεια σε συντομότερο.

Η εργασία επικεντρώνεται κυρίως στην ανάλυση του μέλους των Κεκραγαρίων (οκταηχία) του Ιακώβου Πρωτοψάλτου και στην διδακτική τους προσέγγιση, τελικώς δε προτείνεται πρωτότυπος τρόπος διδασκαλίας τους

Η διδασκαλία της ψαλτικής γενικά είναι φωνητική, χωρίς παρουσία και συνοδεία μουσικού οργάνου. Το γεγονός αυτό είναι πολύ σημαντικό και από την άλλη πλευρά απαιτεί διδασκάλους και μαθητές με φωνητικές ικανότητες.

Εντοπίζονται οι "θέσεις-μουσικά μοτίβα" και με ασκησιολόγιο γίνονται προτάσεις διδακτικής των συγκεκριμένων μελωδιών, οι οποίες ούτως ή άλλως εμφανίζονται και σε πολλές άλλες περιπτώσεις στο ψαλτικό ρεπερτόριο.

Στο πλαίσιο της εργασίας καθοριστική είναι η ηχογράφιση των προς εξέταση μελωδιών και η εκτέλεση τους κατά την διαδικασία παρουσιάσεως των ερευνητικών αποτελεσμάτων.